

לילה

ברזיל

לפני זמן רב לא היה לילה. רק אור היום מילא את השמיים. חושך שרר רק במקום אחד - במעמקי הים הכחול. שם חיה גם בוניטה, נערת ים יפה עם אביה נחש הים. שערות ירוקות מאוד היו לבוניטה, והיא רצתה פעם לראות עולם אחר. היא יצאה מהים ונכנסה ליער עד. היא התרגשה מאוד מאור היום. "אני אוהבת את האור של העולם הזה" אמרה. בוניטה הלכה והלכה עד שהגיעה לכפר של בתי קש. בבתים כאלה חיו אנשי יערות עד של אמזונה. אנשי הכפר התפעלו מהנערה היפהפה. הם התאהבו בה. "תישארי אצלנו, בוניטה" אמר ראש השבט. ראש השבט היה אדם נחמד והתייחס יפה לבוניטה, למרות שהייתה שונה מאנשי הכפר. במשך הזמן הם התחתנו וחיו באושר.

אלא שאחרי זמן בוניטה נעשתה עצובה. בעלה דאג מאוד. יום אחד שאל "בוניטה, מדוע את עצובה כל כך?" "אני עייפה ועיניי מוכרחות לנוח" אמרה. בוניטה התעייפה מהאור שאליו לא הייתה רגילה והתגעגעה לחושך של עולמה. לכן ראש השבט קרא לשלושה אנשים מהכפר ואמר להם ללכת אל נחש הים ולבקש קצת חושך. הם יצאו ומסרו את בקשתו. נחש הים הכניס קצת חושך לשק גדול ונתן להם אותו. אבל קרא "אל תפתחו את השק!" השליחים התחילו לחזור עם השק. הוא היה כבד מאוד ומשהו נע בתוכו. הם נבהלו אבל היו גם סקרנים. אחד מהם חשב שצריך לשבת על השק, השני חשב לדקור אותו במקל. השלישי החליט לפתוח את השק ועשה כך עוד לפני שהשניים האחרים יכלו למנוע זאת. חושך יצא מהשק והשתרר סביב. בוניטה שמחה מאוד כאשר יצאה מביתה וראתה אותו. היא שמה את ידה לתוך שק החושך ומצאה בו חתיכת צדף.

היא זרקה את הצדף לשמיים והוא הפך לירח.
עכשיו עיניה של בוניטה יכלו לנוח.
את שלושת השליחים שפתחו את שק החושך,
בניגוד להוראתו של נחש הים, גירשו מהכפר. ראש
השבט הפך אותם לקופים והם חיים היום על עצים.
עכשיו הלילות הם שקטים וחשוכים. אנשי כדור
הארץ חיים בשלום עם יום ועם לילה.